

Ала нощъ прѣкарваше мжчно, защото не можеше да спи отъ болнитѣ си нерви.

Голѣмиятъ му братъ ходѣше на фабриката да работи съ баща си. Работата му бѣше тежка, та се връщаше грохналъ и не се пробуждаше прѣзъ цѣлата нощъ.

Една вечеръ бащата се завърна късно, защото бѣше ходилъ пакъ за контрабанда. На връщане близу до колибата го срѣснаха акцизнитѣ стражари. Тѣ му заповѣдаха да спрѣ и си обади името, но той вмѣсто отговоръ, стрѣля върху имъ.

Единтъ стражаръ падна тежко раненъ, а другитѣ се заловиха да го прѣвѣрзватъ. Въ това врѣме злосторниктъ избѣга и се скри въ колибата си.

— Тате, кой грѣмна до нашата колиба? запитва разтреперано сакатото момче.

— Да мълчишъ и никому да не казвашъ за този грѣмъ, защото ще те заколя като агне! каза звѣрски бащата.

Момчето затрепера отъ страхъ и прошепна: „Не бой се, татко, нѣма да обаждамъ никому, даже и на батя“.

То се скова още повече и не можеше да става отъ леглото си.

На другия день бащата биде заведенъ въ градския затворъ. Слѣдъ двѣ седмици го изпратиха прѣдъ съда. Нѣмаше свидѣтели за прѣстѣплението му. Само миризмата на пушката и